

tisk indflydelse. Det er da en mærkelig konsekvens, vil jeg sige til fru Antonsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen jeg er da ked af, at hr. Morten Messerschmidt ikke lyttede til, hvad jeg svarede til det forrige spørgsmål. Derfor vil jeg gerne gentage det, fordi det altså også er svaret på hr. Messerschmidts andet spørgsmål.

Det er altså ikke sådan, at fordi man har en uheldig direktør for en institution, det være sig for agenturet for menneskerettigheder – eller Sundhedsstyrelsen for at tage et konkret dansk eksempel – siger: Nå, men så vil vi overhovedet ikke have noget med det her at gøre, og så nedlægger vi det. Det er klart, at jeg nok ikke er politisk på linje med Beate Winkler, men det er jo ikke det samme som at sige, som hr. Messerschmidt sagde, nemlig at hun ikke havde levet op til kravene, for hvis hun ikke havde levet op til kravene, var hun jo nok blevet fyret.

På menneskerettighedsområdet såvel som på alle mulige andre politiske områder – vi har et miljøagentur her i København, og der vil da også være masser af ting, der kommer fra Miljøagenturet med anbefalinger osv., som der vil være politisk uenighed om – kan man jo ikke undgå i en politisk verden, at der kommer nogle politiske udmeldinger. Men altså, jeg er enig i kritikken af den person, og jeg håber, at vi får en person, som måske er lidt mere forsigtig i sine politiske udmeldinger.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Da vores ordfører udi det europæiske sidder et andet sted i dag, har jeg lovet at fremføre den her ordførertale. Jeg kan da starte med at afsløre det, der nok ikke er så overraskende i hvert fald for flertallet af de tilstedeværende, nemlig at Socialdemokratiet jo selvfølgelig har tænkt sig at stå ved det mandat, vi har givet på det her punkt både i Retsudvalget og i Europaudvalget.

Vi mener, at menneskerettighederne er en central del af EU-samarbejdet. Vi mener, at EU-samarbejdet er andet end bare et frihandelssamarbejde, at det faktisk bygger på klare, fælles værdier. Og vi synes jo også, at der er god grund til at minde om, at når det netop handler om menneskerettigheder, ja, så har vi fra dansk side

fra vores formandskab i 1993 Københavnskriterierne, hvor menneskerettighederne blev centralt placeret i bl.a. optagelsesgrundlaget for nye lande.

Så vi synes alt i alt, at menneskerettigheder er en helt central del af samarbejdet og skal være det i fremtiden, og derfor kan vi selvfølgelig ikke støtte forslaget fra Dansk Folkeparti.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til hr. Morten Bødskov. Og den næste ordfører for sit parti – man kan både være ordfører for sit parti og for forslagsstillerne – er hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

I øjeblikket er der i Europa, i EU, en tendens til at gøre menneskerettighedsdagsordenen væsentligere og væsentligere, at tillægge den større og større juridisk betydning. Vi så det ved forfatningen, som faldt. Hele forfatningens del 2, Charteret om Grundlæggende Rettigheder, handlede om at gøre menneskerettigheder til et EU-anliggende, at tage det ud af nationalstaterne, tage det ud af Europarådet og putte det ind i den føderale model under EU.

Vi ser også i dag, hvordan EF-Domstolen konsekvent anvender menneskerettighederne som referencegrundlag ikke bare i konkrete afgørelser ved Menneskerettighedsdomstolen, som ministeren var inde på, men også som erklæring, der fortolkes selvstændigt med hjemmel i EF-Traktatens artikel 173, stk. 2, som det også er nævnt i beslutningsforslaget. Det betragter Dansk Folkeparti som et alvorligt problem, netop fordi vi mener det alvorligt, når vi taler om, at der skal være en sikring af de basale menneskerettigheder, af de basale frihedsrettigheder, af de demokratiske spilleregler for alle borgere i Europa.

Det er jo fuldstændig rigtigt, som det har været fremført af fru Charlotte Antonsen, at der er en lang række europæiske lande, som har demokrati, og som er med i EU-samarbejdet, og for dem kan det måske være relativt ligegyldigt, om det nu er EF-Domstolen i Luxembourg, eller om det er Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, der har det sidste ord at skulle have sagt, når det kommer til de grundlæggende rettigheder. Men det er det altså ikke for alle de lande, som virkelig har alvorlige problemer med demokratiet, som virkelig ikke er i stand til at overholde de grundlæggende spilleregler, og som på dagligt plan på egen krop oplever de